

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący)

SSN Dawid Miąsik

SSN Piotr Prusinowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa W. Ż.

przeciwko K. Z., Skarbowi Państwa - Sądowi Najwyższemu

o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego wraz z wnioskiem o udzielenie zabezpieczenia,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 15 lipca 2020 r.,

postanawia:

I. na podstawie art. 267 TFUE zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1) Czy art. 279 TFUE oraz art. 160 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem w związku art. 4 ust. 3 oraz art. 19 ust. 1 TUE oraz w związku z punktem 1) tiret pierwszy i drugi postanowienia Trybunału Sprawiedliwości z 8 kwietnia 2020 r. w sprawie C-791/19 R Komisja p. Rzeczypospolitej Polskiej należy rozumieć w ten sposób, że Prokurator nie może do czasu rozstrzygnięcia sprawy C-791/19 R żądać przekazania do Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego akt sprawy o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego z uwagi na zawieszenie stosowania art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zmianami)?

2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 2 i art. 4 ust. 3 TUE oraz prawem do sądu należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy orzekający w sprawie o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego sędziego sądu krajowego z powodu istotnych uchybień w trakcie postępowania nominacyjnego, ma obowiązek zarządzić środek tymczasowy i zakazać pozwanemu w takiej sprawie orzekania we wszystkich innych sprawach objętych prawem Unii pod rygorem bezskuteczności podjętych przez takiego sędziego czynności lub wydanych orzeczeń oraz nakazać innym organom powstrzymanie się przed przydzielaniem takiemu pozwanemu spraw lub wyznaczaniem go do składów orzekających?

3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę prawa do sądu należy interpretować w ten sposób, że:

a) sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania zakazu „kwestionowania umocowania sądów” oraz „ustalania lub oceny przez sądy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości”, takiego jak w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 825 ze zmianami), gdyż respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej Państw Członkowskich nie uprawnia ustawodawcy krajowego do wprowadzenia rozwiązań godzących w podstawowe wartości i zasady Unii?

b) tożsamość konstytucyjna państwa członkowskiego nie może pozbawiać prawa do niezawisłego sądu ustanowionego na mocy ustawy, gdy procedura nominacyjna poprzedzająca wręczenie aktu powołania dotknięta była uchybieniami opisanymi w pytaniach prejudycjalnych w sprawach C-487/19 oraz C-508/19

a jej uprzednią sądową kontrolę wyłączono celowo i w sposób oczywiście sprzeczny z krajową konstytucją?

4) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 w związku z art. 19 TUE oraz zasadę prawa do sądu i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że treść pojęcia tożsamości konstytucyjnej państwa członkowskiego w zakresie dotyczącym prawa do sądu może być ustalana w sposób wiążący dla sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego tylko w ramach dialogu z Trybunałem Sprawiedliwości toczonego przez ten sąd lub inne sądy krajowe (np. sąd konstytucyjny) przy wykorzystaniu postępowania prejudycjalnego?

5) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE oraz zasadę ogólną prawa do sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego odrzuca wniosek o przekazanie akt sprawy, gdy z wnioskiem takim wystąpiła osoba powołana na stanowisko sędziego na podstawie przepisów krajowych oraz w okolicznościach prowadzących do ukonstytuowania sądu niespełniającego wymogów niezależności i niezawisłości oraz niebędącego sądem ustanowionym ustawą, bez konieczności uprzedniego wyczerpania trybu postępowania, o którym mowa w pytaniu prejudycjalnym C-508/19 lub w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z 19 listopada 2019 r., C-585/18, C-624/18 i C-625/18, *A.K. i in.*?

II. na podstawie art. 105 § 1 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej wnieść o zastosowanie trybu przyspieszonego co do pytania nr 1 i nr 2;

III. na podstawie art. 267 TFUE w związku z punktem 27 Zaleceń dla sądów krajowych dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. UE C 2019 Nr 380, s. 1, pkt 27) oraz pytaniami prejudycjalnymi w sprawie C-

508/19 *Prokurator Generalny* zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości z następującymi pytaniami:

1) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 3 TUE w związku z art. 47 KPP oraz art. 267 akapit trzeci TFUE należy interpretować w ten sposób, że sąd ostatniej instancji państwa członkowskiego może stwierdzić w postępowaniu o ustalenie nieistnienia stosunku służbowego, że nie jest sędzią osoba, której doręczono akt powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w tym sądzie wydany na podstawie naruszających zasadę skutecznej ochrony sądowej przepisów lub w trybie niezgodnym z tą zasadą, gdy intencjonalnie uniemożliwiono zbadanie tych kwestii przez sąd przed wręczeniem tego aktu?

2) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego po wystąpieniu przez sąd krajowy z pytaniem prejudycjalnym dotyczącym wykładni prawa Unii, od odpowiedzi na które zależy ocena zgodności z prawem Unii przepisów krajowych, których zastosowanie umożliwiło wręczenie tego aktu?

3) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP należy interpretować w ten sposób, że zasada skutecznej ochrony sądowej zostaje naruszona przez niezapewnienie prawa do sądu w przypadku doręczenia aktu powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu państwa członkowskiego w wyniku postępowania nominacyjnego przeprowadzonego z rażącym naruszeniem reguł prawa tego państwa dotyczących powoływania sędziów?

4) Czy art. 19 ust. 1 akapit drugi, art. 2, art. 4 ust. 3 TUE oraz art. 47 KPP w związku z art. 267 akapit 3 TFUE należy

interpretować w ten sposób, że zasadę skutecznej ochrony sądowej narusza utworzenie przez ustawodawcę krajowego w sądzie ostatniej instancji państwa członkowskiego jednostki organizacyjnej, która nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii?

IV. odroczyć posiedzenie.

UZASADNIENIE

Powód W. Ż. pozwał K. Z. i Skarb Państwa – Sąd Najwyższy. Wniósł o ustalenie, że K. Z. nie pozostaje ani w czynnym, ani w biernym stosunku służbowym sędziego Sądu Najwyższego, w rozumieniu art. 33 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825 ze zm., dalej jako uSN).

Powód dodatkowo wniósł o: 1) przydzielenie niniejszej sprawy i wyznaczenie składu orzekającego w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego Izbą Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 80 uSN, jako sądowi właściwemu na podstawie art. 25 uSN, w konsekwencji konieczności odstąpienia od stosowania przepisu prawa krajowego (a mianowicie art. 27 § 1 pkt 2 w związku z art. 79 pkt 1 in fine uSN), zastrzegającego właściwość dla Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – organu sądowego niebędącego sądem w rozumieniu prawa Unii Europejskiej i prawa krajowego; 2) wyłączenie od rozpoznania sprawy wszystkich sędziów Izby Dyscyplinarnej (ID) Sądu Najwyższego; 3) zabezpieczenie roszczenia na podstawie art. 755 § 1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 730 § 1 k.p.c. przez zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wszczętego przeciwko powodowi postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 26 sierpnia 2019 r. w sprawie pod sygnaturą RDSP (...) i doręczenie wydanego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w K.; 4) unormowanie na podstawie art. 755 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 730 § 1 k.p.c. praw i obowiązków stron polegające na: a) zakazaniu, na czas trwania niniejszego postępowania, Pozwanemu ad 1 realizacji uprawnień i obowiązków (zarówno orzeczniczych, jak i pozaorzeczniczych) związanych ze statusem sędziego Sądu Najwyższego; b) nakazaniu, na czas trwania niniejszego

postępowania, Pozwanemu ad 2 odsunięcia Pozwanego ad 1 od wszelkich czynności (zarówno orzeczniczych, jak i pozaorzeczniczych), których realizacja miałaby związek z funkcjonowaniem Pozwanego ad 1) w strukturze organizacyjnej Sądu Najwyższego; 5) przeprowadzenie dowodów szczegółowo określonych w pozwie.

Zdaniem Powoda, podstawy i wnioski pozwu zostały w wysokim stopniu uprawdopodobnione. Wątpliwości co do statusu Pozwanego ad 1 wyrażane są przez liczne organizacje krajowe i międzynarodowe. Do dnia 5 maja 2020 r. działalność Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego była zawieszona, a to z uwagi na wykonanie orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE. Zmiany w zakresie funkcjonowania Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego dokonał Pozwany ad 1), który, co należy szczególnie zaznaczyć, jest pośrednio zainteresowany wynikiem postępowania dyscyplinarnego Powoda (z uwagi na fakt, iż zarzuty sformułowane w postępowaniu dyscyplinarnym odnoszą się do jego statusu służbowego). Pozwany ad 1 działając za Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, w dniu 5 maja 2020 r. wydał zarządzenie (Nr 55/2020) o wykonaniu postanowienia Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 8 kwietnia 2020 r. o zastosowaniu środków tymczasowych w sprawie C-791/19 oraz o uchyleniu zarządzenia z dnia 20 kwietnia 2020 r. Przedmiotowym zarządzeniem Pozwany ad 1 postanowił o podjęciu przez Izbę Dyscyplinarną na zasadach ogólnych czynności, objętych zakresem zarządzenia Nr 48/2020, w szczególności rejestrowania, przerejestrowania oraz przekazywania pism lub dokumentów, sporządzania, przekazywania i przechowywania akt oraz akt zastępczych. Zarządzenie Pozwanego ad 1 dotyczy także spraw, w których przed dniem wejścia w życie zarządzenia podjęto czynności na podstawie Zarządzenia nr 48/2020. W świetle powyższego, pomimo faktu, iż Pozwany ad 1 był wyłącznie pełniącym obowiązki Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, nie ograniczył się on do zwołania Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego w celu wyboru kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a dokonał bezpośredniej ingerencji w działalność Izby Dyscyplinarnej, przywracając jej funkcjonowanie pomimo wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r., (III PO 7/18), stwierdzającego, iż struktura organizacyjna Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego nie jest sądem w rozumieniu

prawa krajowego i prawa unijnego, a orzekanie przez Sąd Najwyższy w składzie sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego byłoby dotknięte wadą nieważności postępowania wskazaną w art. 379 pkt 4 k.p.c.

Powód jest sędzią Sądu Okręgowego w K. Postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych z dnia 26 sierpnia 2019 r. wobec Powoda wszczęto postępowanie dyscyplinarne, przedstawiając mu zarzut dyscyplinarny, iż: „w dniu 4 lipca 2019 roku uchybił godności urzędu w ten sposób, że w udzielonym i opublikowanym w portalu internetowym (...).pl wywiadzie zatytułowanym: „Sędzia Ż.: K. Z. chce zafundować obywatelom chaos w sądach” wygłosił manifest polityczny dotyczący jego poglądów i ocen związanych z działaniem konstytucyjnych organów państwa, w tym Trybunału Konstytucyjnego i Krajowej Rady Sądownictwa, po czym kwestionując legalność powołania K. Z. na urząd Sędziego Sądu Najwyższego...”. W toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym W. Ż. został zobowiązany do przedstawienia wniosków dowodowych wskazujących na niepopelnienie przewinienia dyscyplinarnego. W ocenie powoda niniejszy pozew może stanowić dowód potwierdzający zasadność twierdzeń wyartykułowanych w wywiadzie z dnia 4 lipca 2019 r.

K. Z. jest prawnikiem i doktorem habilitowanym. W 2018 r. zgłosił swoją kandydaturę na sędziego Izby Cywilnej Sądu Najwyższego. Z wnioskiem o jego powołanie wystąpiła nowa Krajowa Rada Sądownictwa (wyłoniona w kwietniu 2018 r.). Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołał go na urząd w dniu 10 października 2018 r. W dniu 30 kwietnia 2020 r. Prezydent RP na podstawie art. 13 a uSN powierzył pozwanemu ad 1 pełnienie obowiązków Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. K. Z., sprawując to stanowisko nie ograniczył się do czynności zmierzających do wyłonienia Pierwszego Prezesa, ale zarządzeniem z dnia 5 maja 2020 r. zmienił zasady wykonania postanowienia Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 8 kwietnia 2020 r. o zastosowaniu środków tymczasowych w sprawie C-791/19. Zarządzenie to uchyliło zarządzenie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego profesor Małgorzaty Gersdorf.

Pozew W. Ż. został sporządzony w dniu 7 maja 2020 r., dlatego nie został objęty wnioskiem Prezesa Sądu Najwyższego kierujący ID SN, który został

skierowany do p.o. Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o „spowodowanie przekazania akt” spraw w analogicznych sprawach.

Pismem z 7 lipca 2020 r. Prokurator Prokuratury Regionalnej w K. delegowana do Prokuratury Krajowej wniosła o przekazanie sprawy zgodnie z właściwością rzeczową do ID SN, oddalenie wniosku o zabezpieczenie oraz o odrzucenie pozwu stosownie do art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 29 § 3 uSN, alternatywnie o oddalenie powództwa z powodu braku interesu w dochodzeniu roszczenia na podstawie art. 189 k.p.c.

Pismem z 8 lipca 2020 r. Prezes Sądu Najwyższego kierujący IKNiSP SN, powołując się na pojawiające się w opinii publicznej wątpliwości dotyczące tego, która z Izb Sądu Najwyższego powinna rozpoznać niniejszą sprawę stwierdziła, że z uwagi na treść art. 26 § 2 zd. 1 uSN, kompetencje do rozpoznania wniesionego przez skarżącego pozwu posiada IKNiSP SN.

Celem zapoznania się z argumentacją prawną zawartą w obu pismach i jej konsekwencjami dla decyzji procesowych, jakie miały zostać podjęte, Sąd Najwyższy odroczył posiedzenie na dzień 15 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Rozpoznając w dniu 15 lipca 2020 r. wnioski Prokuratora oraz Prezesa IKNiSP SN o przekazanie sprawy ID lub IKNiSP do rozpoznania oraz wnioski powoda o zabezpieczenie, Sąd Najwyższy uznał za konieczne wystąpienie z dwoma kategoriami pytań prejudycjalnych: 1) dotyczącymi bezpośrednio wniosków rozpoznawanych na posiedzeniu w dniu 15 lipca 2020 r.; 2) dotyczącymi dopuszczalności pozwu w ślad za pytaniami zadanymi w sprawie C-508/19.

2. Szerszy kontekst prawny (ze wskazaniem treści właściwych przepisów prawa krajowego), w jakim rozpoznawana jest niniejsza sprawa został przedstawiony w uzasadnieniu postanowienia z dnia 15 lipca 2020 r., II PO 3/19, w punktach 1-21, którego treść Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela. Poniżej zaprezentowane zostaną argumenty specyficzne dla niniejszej sprawy.

Unijny charakter sprawy

3. W ocenie Sądu Najwyższego niniejsza sprawa ma charakter unijny z następujących powodów.

4. Po pierwsze, Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek o przekazanie akt złożony przez Prokuratora, zatem wyjaśnienia wymaga, czy wniosek taki jest dopuszczalny z uwagi na treść środka tymczasowego orzeczonego przez TS postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2020 r.

5. Po drugie, z orzecznictwa TS wynika, że Sąd Najwyższy w zakresie, w jakim może orzekać w kwestiach związanych ze stosowaniem lub wykładnią prawa Unii należy do systemu środków odwoławczych objętych prawem Unii w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE (postanowienie TS z 8 kwietnia 2020 r., C-791/19 R, pkt 38). Do właściwości Izby Cywilnej SN, w której orzeka pozwany w niniejszej sprawie, należą sprawy unijne. Niniejsza sprawa dotyczy zaś kwestii, czy można w państwie członkowskim być sędzią – orzekającym w sprawach unijnych – gdy zostało się powołanym na urząd sędziowski na podstawie przepisów krajowych i w okolicznościach prowadzących w każdej sprawie do naruszenia – w rozumieniu prawa unijnego - prawa strony do rozpoznania sprawy przez niezależny i niezawisły sąd oraz przez sąd ustanowiony uprzednio na podstawie ustawy.

6. Po trzecie, pismo Prezesa IKNiSP z dnia 8 lipca 2020 r. zostało potraktowane jako wniosek o przekazanie sprawy do tej Izby celem podjęcia przez nią decyzji, czy czynności procesowe może w niej podejmować ID SN, czy Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Ponieważ w sprawie II PO 3/19 zadane już zostało pytanie prejudycjalne, pojawia się kwestia dopuszczalności występowania z wnioskiem o przekazanie sprawy w sprawie poddanej już pod ocenę TS przez inną Izbę Sądu Najwyższego, która z analogicznych przyczyn (z wyjątkiem autonomii organizacyjnej) co ID SN nie jest sądem w rozumieniu prawa Unii i która miałaby orzekać w kwestiach objętych wyrokiem TS C-585/19. Ponadto, z punktu 1 tiret drugi postanowienia TS z 8 kwietnia 2020 r., C-791/19 R wynika jednoznacznie, że Rzeczpospolita Polska została zobowiązana do „powstrzymania się od przekazania spraw zawisłych przed Izbą Dyscyplinarną Sądu Najwyższego do rozpoznania przez skład, który nie spełnia wymogów niezależności wskazanych w szczególności w wyroku z dnia 19 listopada 2019 r., A.K. i in.”.

Co do pytań objętych punktem I

Odnosnie do pytania nr 1

7. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 1 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 27-37.

Odnosnie do pytania nr 2

8. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 2 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 14/20 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 21-28

Odnosnie do pytania nr 3

9. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 2 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 38-61.

Odnosnie do pytania nr 4

10. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 3 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła do argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 62-65.

Odnosnie do pytania nr 5

11. Sąd Najwyższy podziela w pełni treść uzasadnienia identycznego pytania nr 4 zadanego w dniu 15 lipca 2020 r. w sprawie II PO 3/19 i odsyła to argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu tego pytania w punktach 66-72.

Co do trybu przyspieszonego odnośnie do pytania nr 1 i 2

12. Zdaniem Sądu Najwyższego zastosowanie trybu przyspieszonego odnośnie do pytania nr 1 uzasadnione jest potrzebą wyjaśnienia wątpliwości w przedmiocie zakresu przedmiotowego postanowienia TS z 8 kwietnia 2020 r., zaś co do pytania nr 2 koniecznością rozpoznania wniosku o zabezpieczenie przy braku podstaw w prawie krajowym do orzeczenia takiego środka, który nie zmierza do zapewnienia bezpośredniej ochrony prawa powoda do sądu, lecz jest podyktowany interesem publicznym w zapewnieniu funkcjonowania w Rzeczypospolitej Polskiej

systemu sądowego spełniającego wymogi Unii prawa. Ograniczenie zakresu wniosku o zastosowanie trybu przyspieszonego podyktowane było odmową zastosowania takiego trybu w sprawie C-508/19. Pytanie zadane w sprawie z rozpoznania wniosku Prokuratora o przekazanie akt sprawy jak również pytanie zadane w sprawie z wniosku o zabezpieczenie mogą zostać potraktowane z punktu widzenia przedmiotu postępowania prejudycjalnego jako odrębne sprawy, które jedynie technicznie rozpoznawano w ramach jednego posiedzenia przed sądem krajowym. Ponadto w ramach testowania adekwatności istniejących na poziomie unijnym procedur do ochrony zasady państwa prawnego, Sąd Najwyższy uznał za celowe poddanie pod rozagę TS wykorzystania precedensu sformułowanego w sprawie C-40/82 Komisja p. Zjednoczonemu Królestwu (EU:C:1982:285 oraz EU:C:1984:33) w zakresie swoistego wyroku częściowego.

Co do pytań objętych punktem III

13. Pytania prejudycjalne przedstawione w punkcie III niniejszego postanowienia powielają pytania sformułowane w sprawie C-508/19, ponieważ przedmiot niniejszej sprawy jest taki sam, jak w sprawie C-508/19. Sąd Najwyższy w pełni podziela argumentację przedstawioną w uzasadnieniu pytania w sprawie C-508/19. Decyzja o powieleniu zadanych już wcześniej pytań prejudycjalnych motywowana była treścią Zaleceń TS dotyczących składania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym (Dz.U. UE C 2019 Nr 380, s. 1, pkt 27).

14. Sąd Najwyższy zwraca jedynie uwagę, że okoliczności powołania pozwanego na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w niniejszej sprawie zostały opisane szczegółowo w uzasadnieniu pytania w sprawie C-487/19. W odróżnieniu od pozwanego w sprawie C-508/19, pozwany w niniejszej sprawie jest sędzią Izby Cywilnej SN. Jak jednak wyjaśniono w uzasadnieniu pytania w sprawie II PO 3/19, Izba ta różni się od ID SN jedynie brakiem autonomii organizacyjnej w strukturze Sądu Najwyższego. Powołanie pozwanego ad 1 do Izby Cywilnej dokonane zostało na wniosek KRS niedającej rękojmi wystarczającej niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej.

